

ХРОНИКИТЕ
НА
ПАЙЛЪРЪЙК

Тони
Дитерлизи

Холи
Блек

КНИГА
2

ВИЖДАЩИЯТ КАМЪК

ХОЛИ БЛЕК, ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ ВИЖДАЩИЯТ КАМЪК

Превод: Екатерина Латева

chitanka.info

Три деца — Джерард, Саймън и Мелъри Грейс намират стара книга, обясняваща странните събития в къщата, в която живеят отскоро.

Книгата разкрива и страшната тайна на изчезналия преди около сто години Артър Спайдъруик...

Трите деца попадат в неподозиран свят на тайнствени и опасни създания, за чието съществуване доскоро не са подозирали.

Каква е истината? Тя е скрита в „Хрониките на Спайдъруик“!

На моята прабаба Мелвина, която ми каза, че трябва да напиша точно такава книга, и на която аз отговорих, че това няма да стане!

Х. Б.

На Артър Ракъм с пожелание да продължи да вдъхновява всички така, както вдъхновява мен!

Скъпи читателю,

През дългите години на приятелството ни с Тони ние двамата по детински се вълнувахме от феи, духове, джуджета и всякакви фантастични същества, но не осъзнавахме колко ни сближава този интерес, нито пък предполагахме с какво може да ни сблъска той.

Един ден Тони и аз, заедно с още двама или трима писатели, бяхме поканени на среща с читатели в една голяма книжарница. След края на срещата раздадохме автографи, после побъбрихме и решихме да помогнем на книжарите да подредят столовете и книгите. Свършихме бързо и вече се канехме да си тръгваме, когато един от служителите приближи към нас и каза, че имаме писмо. Попитах за кого е писмото. И Тони, и аз бяхме изненадани от отговора.

— И за двамата — каза книжарят.

Писмото може да видите на съседната страница. Прочетохме го, после Тони се зае да изучава една страница, изпратена заедно с писмото. Беше фотокопие от стара книга. Когато го разгледа, Тони вдигна поглед и каза, че непременно трябва да видим книгата. Гласът му беше пресипнал от вълнение.

Бързо написахме бележка, пъкнахме я в плика, с който пристигна писмото, и отново го дадохме на човека от книжарницата, за да го предаде на трите деца — Мелъри, Джерард и Саймън Грейс.

След известно време намерих пред входната врата пакет, вързан с червена панделка. Няколко дни след това звънецът иззвъня. На прага стояха Мелъри, Джерард и Саймън. Поканих ги и те разказаха своята невероятна история.

Трудно е да опиша какво се случи после. С Тони се озовахме в свят, за който никога не бяхме вярвали напълно, че съществува. Сега вече знаем, че феите и джуджетата, духовете и елфите, чудовищата и тролите не са само в страшните детски приказки. Ние сме заобиколени от техния невидим свят и се надяваме, че ти, скъпи читателю, също ще отвориш очи за него.

Холи Блек

„Уважаема мисис Блек,
Уважаеми мистър Ди Терлизи,
Знаем, че повечето хора не вярват в елфи и духове, но ние вярваме. Мислим, че вие също вярвате в тях.

Когато прочетохме вашите книги, решихме да ви пишем.

Ние тримата познаваме истински елфи и горски духове, всъщност, не само ги познаваме, а знаем много неща за тях и преживяхме много заради тях.

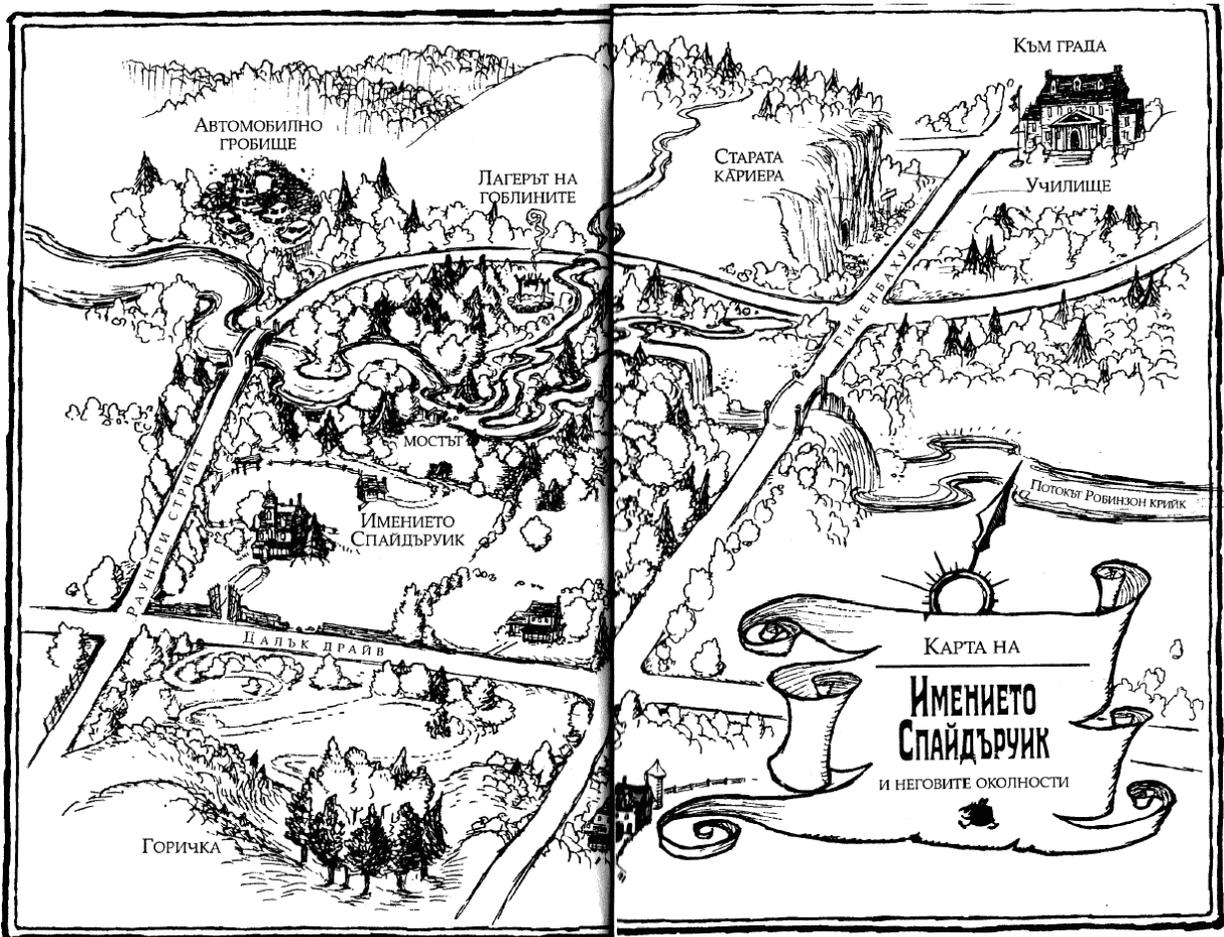
Заедно с това писмо ви изпращаме фотокопие от страница на стара книга, която намерихме на нашия таван. Съжаляваме, че копие то е лошо, но копирната машина беше повредена.

Книгата, за която говорим, учи хората да разпознават фантастичните същества и да се защитават от тях. Много искаме да предложите тази книга на своя издател. Ако сте съгласни да го направите, моля напишете писмо, поставете го в този плик и го оставете в книжарницата. Ние ще намерим начин да ви изпратим книгата. Не можем да използваме обичайната поща, защото е много опасно.

Издаването на книгата е важно, тъй като онова, което ни сполетя, може да се случи на всеки. Искаме хората да знаят за него, за да могат да се предпазят.

С уважение:

Мелъри, Джерард и Саймън Грейс“

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО ИЗЧЕЗВА ЕДНА КОТКА, НО НЕ САМО ТЯ, А И ДРУГИ НЕЩА

Последният автобус остави Джерард Грейс в началото на неговата улица и замина. Оттук Джерард се изкачваше по склона на хълма, за да стигне до разнебитената стара къща на имението Спайдъруик. Семейството му щеше да живее в нея, докато майка му намери нещо по-добро или докато леля му Лусинда Спайдъруик излезе от лудницата и поиска да ѝ освободят мрачната семейна съборетина.

*Алеята към къщата изглеждаше жалка на фона на
златножълтите листа на дърветата край входната врата.*

Дребните камъчета на алеята към къщата изглеждаха жалки на фона на златножълтите листа на дърветата край разкривената входна врата на имението.

Джерард въздъхна тежко. Учебната година току-що бе започнала, а вече го наказаха да стои в училище след часовете. Не беше вярно, че не се опитва да се разбира с останалите деца. Напротив, опитваше се, но нищо не се получаваше. Така беше и днес, но виновен беше не той, а учителката. Докато тя говореше, той наистина рисуваеше трол, но въпреки това слушаше внимателно. А дори и да не слушаше, учителката не трябваше да показва рисунката му на целия клас, защото след това децата го скъсаха от подигравки. Джерард побесня, грабна тетрадката на едно от момчетата и преди да се усети, я разкъса на парченца.

Надявал се бе, че в това училище нещата ще потръгнат, но след развода на родителите му всичко вървеше от зле на по-зле — той кипваше много лесно и правеше скандал след скандал...

Джерард влезе в кухнята. Саймън, неговият брат близък, седеше унило до голямата стара дъбова маса, а пред него се мъдреше

недокосната чиния с мляко. Когато Джерард влезе, той вдигна глава:

— Виждал ли си Тибс?

— Не. Току-що се прибирам — Джерард отиде до хладилника и отпи голяма глътка ябълков сок. Беше толкова студен, че го заболя гърлото.

— А не я ли видя някъде навън? — попита отново Саймън. — Къде ли не я търсих, но никъде я няма.

Джерард поклати глава. Глупавата котка на Саймън изобщо не го интересуваше. Тя беше просто последното попълнение в менажерията на брат му — още една досадна животинка, която ще иска да бъде галена, хранена и да скача на коленете му, точно когато е най-зает.

Джерард не можеше да разбере защо двамата със Саймън са толкова различни. Близнаците във филмите и книгите имаха удивителни способности, например само с поглед се разбираха какво мисли другият. В живота обаче най-голямото им постижение за еднаквост беше да носят панталони с един и същи размер.

Мислите му прекъсна сестра им Мелъри, която се спусна по стълбите с гръм и трясък. Влачеше след себе си голям сак, от който стърчаха дръжките на няколко саби.

– Ти си куку, Джерард! Защо ти трябваше пак да се биеш?
Добре, че този път се е разминало, без да чупиш носове!

— Ти си куку, Джерард! — извика Мелъри, метна сака на рамо и тръгна към задната врата. — Защо трябваше пак да се биеш? Май ти харесва да те държат в училище след часовете, а? Добре че този път се е разминало, без да чупиш носове...

— Не казвай на мама, Мел! — помоли Джерард.

Мелъри сви рамене.

— Както искаш. Но и да кажа, и да не кажа, рано или късно тя ще научи.

Мелъри излезе. Предишният ѝ отбор беше с големи амбиции, но амбициите на отбора в новото училище минаваха всички граници. Мелъри тренираше всяка свободна минута. Хобито ѝ се превръщаше в мания.

— Качвам се в библиотеката на Артър — каза Джерард и тръгна към стълбите.

— Преди това ми помогни да намеря Тибс — обади се Саймън. — Досега чаках да се прибереш, за да я потърсим. Длъжен си...

— Нищо не съм длъжен! — ядоса се Джерард и затича нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

В коридора на втория етаж той отвори вратите на шкафа за бельо и влезе в него. Зад купчините пожълтели от нафталина чаршафи беше скрита вратата към тайната стая на къщата.

Стаята беше сумрачна, слабо осветена от един-единствен прозорец и изпълнена със застояла миризма на прах. Стените ѝ бяха покрити с рафтове с книги, чиито страници се ронеха от старост. Едната половина на стаята беше заета от голямо писалище, затрупано с купчини стари листове и стъкленици. Това беше библиотеката на прапрачичо Артър, любимото място на Джерард.

Той се обърна и погледна портрета до шкафа. Чичо Артър Спайдъруик сякаш го наблюдаваше с присвити очи, скрити зад малките кръгли стъкла на очилата. Не беше много стар, но тънките му устни бяха стиснати здраво, а той самият изглеждаше скован и скучен. Въобще не приличаше на човек, който вярва в съществуването на феи и духове.

Джерард издърпа първото чекмедже в лявата част на писалището и измъкна голяма книга, завита в скъсан плат: „Книга за духовете. Пълен справочник на Артър Спайдъруик за фантастичните същества, които ни заобикалят“. Беше намерил книгата само преди няколко седмици, но вече мислеше за нея като за своя. През повечето време я носеше със себе си, понякога дори я слагаше под възглавницата и едва тогава заспиваше. Щеше му се да я носи и в училище, но се страхуваше, че някой може да му я вземе.

Нещо в стената изшумоля.

— Малчо? Ти ли си! — тихо попита Джерард.

Никой не отговори. Никога не беше сигурен дали богърът Малчо — домашният дух, е някъде наоколо.

Джерард сложи книгата до своята последна рисунка — портрет на баща му. Никой, дори и Саймън, не знаеше, че Джерард рисува. Не беше особено добър и всъщност рисуваше ужасно, но записките в справочника за духове се придружаваха с илюстрации и за да ги води по правилата, Джерард трябваше да се научи да рисува. След днешното унижение в училище обаче, след подигравките заради рисунката на трола, той не искаше да рисува повече. Честно казано, дори му се щеше да разкъса на парченца портрета на баща си.

— Наоколо мирише на опасност, усещам аз на козина ухание, не зяпай като жаба глупава, пази се с повече внимание! — изръмжа дрезгав глас почти в ухото му.

Джерард се обърна. На лавицата на библиотеката, на нивото на очите му, стоеше и го гледаше мургаво човече. Ризата му беше с кукленски размери, носеше панталони, ушити от къс чорап. Човечето се държеше за двоен конец висящ отгоре, а на най-високата лавица проблясваше сребърна игла, през която конецът беше прокаран като въже на алпинист.

— Какво има, Малчо? Какво не е наред? — попита Джерард.

— Може да са неприятности, може да са али-бали. Но каквото и да е, ти си го направи!

— Какво искаш да кажеш?

— Ти задържа книгата въпреки моя съвет и ще платиш страшна цена — всички ужаси, умножени по пет!

— Хайде, стига си ме плашил. Непрекъснато ми повтаряш това. А каква е цената на чорапа ми, който си нарязал, за да се издокараш така? Само не ми казвай, че това е стар чорап на леля Лусинда...

В очите на Малчо блесна гневна светкавица.

— Не ми се присмивай, виждал ли си на гоблини гмеж!? Страх и ужаси какво е, скоро ти ще разбереш! — изсъска той.

Джерард въздъхна и пристъпи към прозореца. Изобщо не искаше неприятности. Погледна навън. Оттук се виждаше целият заден двор. Близо до старата барака, в която някога бяха прибирали каретите, Мелъри подскачаше напред-назад и яростно размахваше шпага. Понататък, край счупената дървена ограда, която разделяше двора от гората, вървеше Саймън. Беше вдигнал ръце, а дланите му бяха свити пред устата като фуния. Сигурно викаше глупавата си котка. Гъстата гора зад оградата се издигаше като стена и не позволяваше да се види какво има между дърветата. Далечният край на гората беше прорязан от шосе, което оттук приличаше на черна змия, криволичеща между високи тревни.

Малчо хвана конеца, увисна на него и се залюля към перваза на прозореца. Поиска да каже нещо, но изведнъж млъкна и се вторачи навън. Когато проговори, гласът му трепереше.

— Гоблини в гората! Кошмарни и зли! Предупредих твърде късно, че връхлитат злини.

— Къде виждаш гоблини, Малчо?

— Ей там, край оградата виж! Ама че работа, ти да не спиш?

Джерард присви очи и погледна натам, накъдето сочеше духът. Там беше Саймън. Стоеше неподвижно, като замръзнал, и със странно изражение се взираше в тревата. После като в кошмарен сън Джерард видя как брат му започна да се отбранява. Саймън се навеждаше, извърташе, клякаше, махаше и риташе, сякаш отвърщаше на нечий удари, макар че край него нямаше никой!

— Саймън! — извика Джерард и дръпна прозореца, за да го отвори, но прозорецът беше закован.

Джерард заудря с юмруци по стъклото. Саймън внезапно падна, продължавайки да риташе с крака и да удря с юмруци по своя невидим противник. Миг по-късно изчезна.

— Какво стана със Саймън? Не го виждам! — изкрещя Джерард към Малчо. — Къде изчезна Саймън?

Малчо пристъпи от крак на крак.

— Уф, очите ви са просто боклук. Но ако ме слушаш, ще видиш какво става тук!

— Как ще видя? Със Зрението ли?

Духът кимна.

— Добре, но нали виждам тебе. Защо тогава не мога да видя гоблините?

— Виждате, каквото ние искаме! Каквото ние кажем, това ще ви покажем! — започна да тананика и да подскача духът.

Джерард грабна справочника и бързо разлисти страниците. Знаеше ги наизуст: скици, акварелни илюстрации, бележките на чичо му, изписани с нечетливи драскулки.

— Ето, това е! — възкликна той. — За това говориш, нали?

Дребосъкът скочи от перваза на прозореца върху писалището и надникна в книгата. Джерард беше отворил страницата с указания за придобиване на Зрението. Погледът му бързо пробяга по редовете.

— „Трябва да имаш червена коса. Да си седмият син на седми син. Да се измиеш с вода, в която са се къпали феи.“ Това пък какво е? — Той вдигна поглед към Малчо, но дребното духче дори не го чу. То развълнувано сочеше долния край на страницата.

*Дребният дух развълнувано сочеше долния край
на страницата.*

Илюстрацията беше хубава, времето я беше пощадило, не беше изтрита и се виждаше ясно — кръгъл камък с дупка в средата. Приличаше на пръстен.

— Камъкът ще ти открие онова, което крием ние! — викна Малчо, скочи от писалището на пода и се понесе към вратата на шкафа за бельо.

— Чакай! Нямаме време да търсим камънаци! — изкрещя Джерард след него, но не можа да го спре и хукна след него.

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО СЕ ПРЕДПРИЕМАТ НЯКОЛКО НЕЩА, А СЪЩО И ТЕСТ НА КАМЪКА

Малчо тичаше през ливадата, като скачаше от сянка на сянка. Явно се страхуваше от някой и внимаваше този някой да не го забележи.

С гръб към мястото, където беше стоял Саймън, Мелъри все още размахваше шпага срещу стената на старата барака за карети. Докато тренираше, слушаше музика от уокмен. Джерард я приближи в гръб, дръпна слушалките на уокмена и ги свали от ушите ѝ.

Мелъри се извърна рязко и допря острието на шпагата в гърдите му.

— Какво искаш?

— Гоблините отвлякоха Саймън!

— Голбините? Саймън? — Мелъри огледа ливадата.

— Хайде, бързо! Да не губим време! Ще съжалява, който дреме! — нервно изписука Малчо. От вълнение гласът му беше станал тънък като на щурец.

— Тръгвай, Мелъри! — Джерард дръпна сестра си към бараката за каретите, където вече ги чакаше малкото духче. — Тръгвай, преди да хванат и нас!

— Саймън! — развика се Мелъри. — Саймън, къде си?

— Млъквай! — сграбчи я Джерард, издърпа я в бараката и затвори вратата. — Не викай, ще те чуят!

— Кой ще ме чуе? — ококори се Мелъри. — Гоблините? Ти добре ли си?

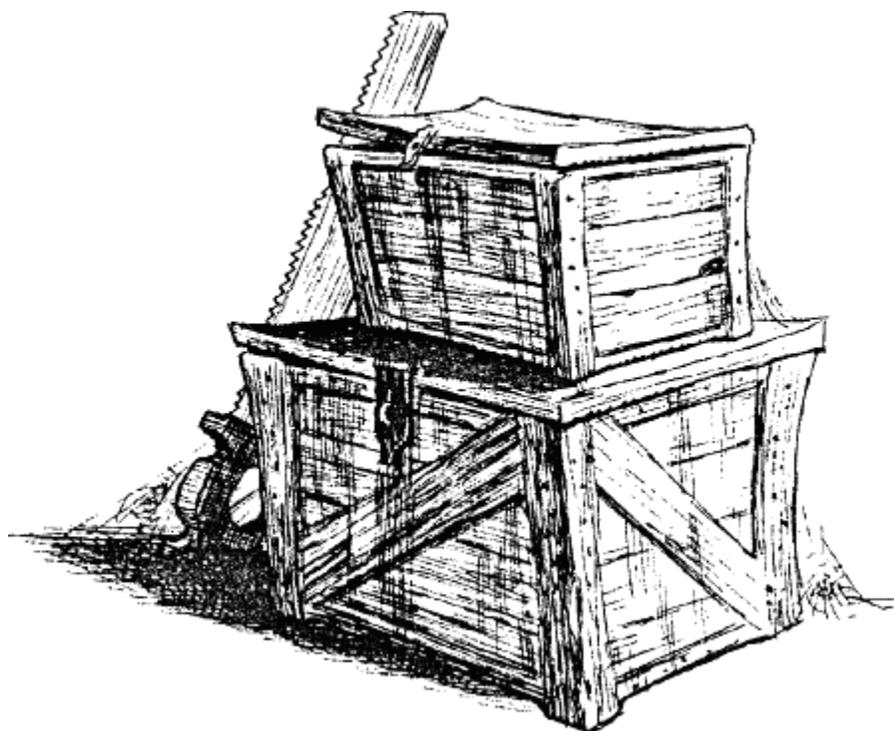
*Досега двамата не бяха влизали в бараката.
Вътре миришеше на газ и мухъл.*

Досега двамата не бяха влизали в бараката. Вътре миришеше на газ и мухъл. В единия ъгъл имаше стара черна карета, покрита с брезент. Бяха запазени и няколко прегради, в които много, много отдавна бяха връзвали конете. Покрай стените минаваха рафтове, отрупани с метални кутии и стъкленици, наполовина пълни с кафеникави и жълти течности. До едната стена бяха струпани купчини сандъци и кожени вързопи.

Малчо скочи върху кутия с боя и посочи сандъците.

— Търсете бързо! Хайде! Да се стягаме! Дойдат ли, веднага трябва да избягаме!

— Да кажем, че ви вярвам, че Саймън е отвлечен от гоблини. Какво общо обаче има това с тези боклуци? — не мирясваше Мелъри. — Защо ще ровим в тях?

— Ето затова! — каза Джерард, извади книгата и тикна пръст в илюстрацията с камъка. — Търсим този камък.

— Страхотно! — възкликна подигравателно Мелъри. — Веднага ще го открием в този хаос.

— Моля те, побързай! Не говори, а просто побързай! — помоли Джерард.

В първия вързоп имаше седло, юзди, няколко гребена и разни други пособия за коне. Следващия сандък отвориха заедно, като си помагаха.

Сандъкът беше пълен със стари, ръждясали сечива. После попаднаха на няколко сандъка, натъпкани със съдове, увити в мръсни кърпи и покривки.

— Леля Лусинда май никога нищо не е изхвърляла — измърмори Джерард.

— Тук има още един — изпъшка Мелъри и повлече към брат си малък дървен сандък.

Тя плъзна капака по прашните жлеbove. Сандъкът беше наблъскан с някакви неща, увити във вестници.

— Тези вестници са много стари. Виж, този е от 1910 година! — прошепна Мелъри.

— 1910? Аз даже си мислех, че тогава не е имало вестници — призна Джерард.

Той разви един от намачканите пакети. В него имаше метален бинокъл. В следващия пакет намери лупа. Под стъклото ѝ датата на вестника изглеждаше огромна.

— Този пък е от 1927 година. Тук има вестници от най-различно време.

Джерард вдигна друга страница.

— „Момиче се удави в празен кладенец“. Ама че работа, как е възможно?

— Я чуѝ това. — Мелъри приглади един намачкан вестник. — 1885 година. „Момче изчезва безследно“. По-нататък пише, че било изядено от мечка. Знаеш ли как се казва оцелелият брат на момчето? Никога няма да се сетиш! Артър Спайдървик!

— Ето го! Това е! Скоро ще ви смае! — извика в този миг Малчо.

Той се беше покатерил по стената на един сандък и се спусна в него. След секунда се появи отново. Държеше някакво странно устройство, което приличаше на монокъл, но не беше монокъл.

През него се гледаше само с едно око. Устройството можеше да се прикрепи за носа с подвижен клипс. За прикрепване служеха още две кожени връзки и една метална верижка. Четири метални скоби, обвити стегнато в кафява кожа, щяха да притиснат и придържат лещата, която засега липсваше. Най-странната част на чудноватото устройство бяха няколко лупи, монтирани на сгъваеми лостчета.

Малчо позволи на Джерард да вземе устройството, да го повърти в ръце и да го огледа. Едва тогава духчето извади иззад гърба си кръгъл камък с дупка в средата.

— Каменната леща! — ахна Джерард и протегна ръка, но Малчо отскочи назад.

— Никой елф няма да ви я даде, ако не получи от вас обещание за послушание!

*Чудноватото устройство приличаше на монокул,
но не беше монокул.*

Джерард се ужаси.

— Какви са тия глупости! Няма никакво време за игри!

— И да има, и да няма, аз се пазя от измама. Този камък ще ви дам, ако...

— Камъкът ни трябва, само за да намерим Саймън — прекъсна го Джерард. — След това веднага ще ти го върнем!

Малчо го изгледа иронично, не каза нищо, изви очи нагоре и започна да разглежда тавана.

— Обещавам ти, че няма да го давам на никой друг, освен на Мелъри... И на Саймън, разбира се. Хайде, дай го! Та нали ти ни предложи да го търсим!

— Човекът рядко действа честно, обещанията си нарушава лесно! — изсъска духът.

Джерард стисна устни. Задави го чувство на безсилие, после го обзе неудържим гняв. Той сви юмруци.

— Дай камъка!

Малчо не каза нищо.

— Дай ми камъка!

— Джерард, успокой се! — намеси се Мелъри.

Но Джерард не я чу. Пред очите му причерня, ушите му писнаха и той сграбчи Малчо. Дребният дух започна да се гърчи в ръцете му. Превърна се в гуцер, после в плъх, който ухапа Джерард, след това се преобрази в мокра хлъзгава змиорка и се опита да се изхлузи. Джерард обаче беше по-силен и успя да задържи змиорката. Камъкът се плъзна и се търкулна на земята. Джерард го настъпи с крак, грабна го и едва тогава пусна Малчо. Дребосъкът мигом изчезна.

— Може би не трябваше да постъпваш така с него... — обади се Мелъри.

— Не ми пука! — Джерард засмука ухапаниа си пръст. — Трябва да намерим Саймън.

— Това нещо действа ли?

— Сега ще видим.

Джерард вдигна камъка, нагласи го на окото си и погледна през прозореца.

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО МЕЛЪРИ НАЙ-ПОСЛЕ ИЗПОЛЗВА СВОЯТА ШПАГА ЗА НЕЩО ПОЛЕЗНО

През дупчицата в средата на камъка Джерард видя гоблините. Бяха пет. Имаха глави на жаби, а очите им бяха мъртвешко бели, без зеници. Отстрани на главите им стърчаха уши, които приличаха на котешки, но без косми. Зъбите на гоблините бяха всъщност парчета стъкла и остри назъбени камъни.

Зелените издути тела на петте чудовища се носеха бързо през ливадата. Единият гоблин влачеше мръсна, лекъосана торба, а другите душеха въздуха като кучета. След малко всички се насочиха към бараката за каретите. Джерард отстъпи толкова бързо от прозореца, че щеше да се спъне в голяма стара кофа.

Гоблините тръгнаха право към тях.

— Идват право към нас! — прошепна той.

Мелъри стисна още по-силно дръжката на шпагата. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— А Саймън? С тях ли е?

— Не го виждам.

Тя се надигна леко и надникна навън.

— Не виждам нищо.

Джерард стисна камъка в дланта си и се приведе още по-ниско. Гоблините отвън приближаваха. Той съвсем ясно чуваше как грухтят и душат, но не посмя да погледне отново през отвора на камъка. Внезапно голяма буца пръст се разби в стената до прозореца.

— Идват! — прошепна той и напъха справочника в ученическата си раница, но не му остана време да я закопчае.

— Идват ли? — възкликна Мелъри. — Не идват, а са тук!

По стената отвън се чу дращене на нокти, а изпод черчеветата на прозореца захвърчаха тресчици. Стомахът на Джерард се сви на топка. Не можеше да помръдне от ужас.

— Не можем да стоим така. Трябва да направим нещо! — зашепна той.

— Трябва да изтичаме до къщата — каза Мелъри, също шепнешком.

— Няма да можем — поклати глава Джерард. Спомни си за остриите зъби и нокти на гоблините.

— Ще трябва да можем. Тия чудовища ще откъртят още няколко дъски и са вътре...

Джерард кимна колебливо, но после решително тръсна глава и се подготви да се изправи. Като въртеше неумело камъка между пръстите си, той се опита да го нагласи в чудатия монокул и да го прикрепи към главата си. Клипсът стисна носа му като щипка.

— Ще тръгнем по мой знак — нареди Мелъри. — Внимание! Едно! Две! Три! Сега!

Тя отвори вратата и двамата хукнаха към къщата. Гоблините се втурнаха след тях. Нечии остри нокти сграбчиха Джерард. Той се отскубна и продължи да тича.

Мелъри беше по-бърза от него. Тя почти стигна къщата, когато един от гоблините докопа якето на Джерард и го дръпна силно. Джерард се просна по корем в тревата. Камъкът изхвърча от монокъла. Той заби пръсти в земята и се опита да се задържи, но някой го дръпна и го повлече назад. Момчето почувства как някой задърпа ученическата му раница и изпищя.

Мелъри се обърна, спря, после хукна назад към него. Все още държеше шпагата, но не виждаше гоблините и не знаеше с какво си има работа и какво да прави.

— Мелъри, връщай се! Бягай! — изкрещя Джерард.

Някой от гоблините сигурно беше минал край него и се беше докопал до Мелъри, защото видя как ръката на сестра му подскочи неестествено и тя извика. По кожата ѝ се появиха алени ивици, а веднага след това невидима лапа изтръгна слушалките на уокмена. Мелъри се извърна и размаха шпагата, нанасяйки свирепи удари във въздуха. Като че ли не успя да засегне никого. Тя се завъртя в кръг, но отново нищо.

Джерард ритна силно с десния си крак и улучи нещо твърдо. Усети как желязната хватка около краката му се отпусна и бързо запълзя напред, изтръгвайки раницата от гоблините. Съдържанието ѝ се разпиля и Джерард едва успя да грабне справочника. Той трескаво опипа тревата около себе си, намери камъка и бързо допълзя до Мелъри. Успя да нагласи камъка пред окото си и погледна през него.

*Джерард заби пръсти в земята,
но някой го дръпна и го повлече назад.*

— Шест часа! — извика Джерард, за да покаже посоката на сестра си.

Тя се завъртя, нанесе страхотен удар в посока „шест часа“ и засегна ухото на един от гоблините, който зави от болка.

Джерард успя да се изправи на крака и опря гръб в гърба на Мелъри.

— Удряй по-ниско! Те са ниски! — извика той.

Петте гоблина ги заобиколиха. Този от дясно се хвърли в атака.

— Три часа! — изкрещя Джерард.

С един удар на шпагата Мелъри просна гоблина на земята.

— Десет часа! Девет часа! Седем часа! — всички гоблини едновременно се втурнаха към тях. Мелъри едва ли щеше да се справи.

Петте гоблина ги заобиколиха.

Джерард вдигна справочника и с всички сили го запокити към най-близкия гоблин. Даннн! Книгата цапардоса гоблина, той залитна назад и се просна на земята.

С няколко силни удара на шпагата си Мелъри събори още два гоблина. Сега те свиваха примката на своя кръг много по-предпазливо и ядно скърцаха със зловещите си остри зъби.

Изведнъж прозвуча странен призив, нещо средно между лай и свирене. Един по един гоблините започнаха да се оттеглят към гората.

Джерард се срина на тревата. Кракът го болеше, не му достигаше въздух.

— Отидоха си — изпъхтя той и подаде камъка на Мелъри. — Погледни.

Мелъри се стовари до него и вдигна камъка към очите си.

— Нищо не виждам, но това не значи, че вече ги няма. Преди малко също не виждах нищо, а те бяха тук.

— Те могат да се върнат всеки миг. — Джерард се извърна и извади справочника. Прелисти бързо страниците му, намери каквото търсеше и го подаде на Мелъри. — Прочети това.

— „Гоблините обикалят на по-малки или по-големи групи. Те скитат из гори и поля, правят злини и създават големи неприятности“ — Лицето на Мелъри ставаше все по-мрачно. — „Необяснимото изчезване на котки и кучета е сигурен знак, че в района са се появили гоблини.“

— Тибс! — възкликна Джерард и изтръпна. — Тибс, котката на Саймън...

Мелъри продължи да чете.

— „Гоблините се раждат без зъби, затова си намират различни заместители — жило от животни, остри камъни, парчета стъкло.“

Джерард я прекъсна.

— Остави сега тези описания. Не пише ли как да бъдат спрени? Или пък къде може да са отвели Саймън?

Без да вдигне поглед от книгата, Мелъри поклати глава и продължи да разлиства страниците. Джерард се опита да не мисли какво могат да сторят гоблините на Саймън. Беше му от ясно по-ясно какво правят с кучетата и котките, но не му се щеше дори да си помисли, че брат му може да бъде... Че може да е изяден.

Погледът му попадна върху илюстрацията с ужасните зъби и той отново потръпна. Не, разбира се, това не можеше да се случи.

Мелъри пое дълбоко въздух и посочи илюстрацията.

— Скоро ще се мръкне, а с такива очи те сигурно виждат по-добре от нас в тъмното.

Изводът на сестра му беше много важен. Джерард си каза, че трябва да впише наблюдението ѝ в справочника, но това щеше да стане, след като намерят Саймън. Той свали монокъла и се опита да закрепил камъка в него, но рамките бяха доста хлабави, за да го задържат.

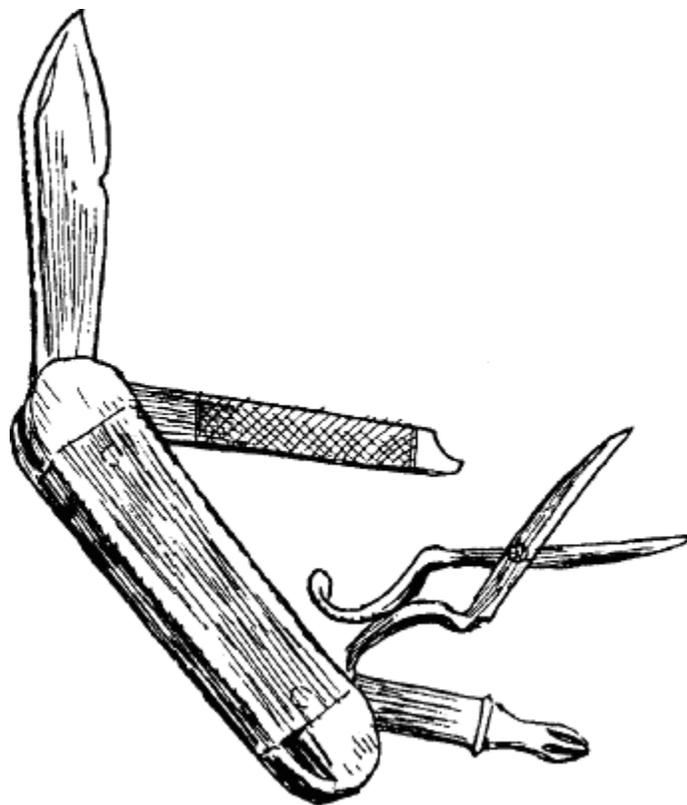
— Уф, не става... — изпъшка Джерард.

— Ще трябва да го застопориш по-здраво. Нямах ли отвертка или нещо подобно?

Джерард извади джобното си ножче. То беше с отвертка, малко ножче, ножички, пиличка и държател-гнездо, в който някога бе имало клечка за зъби.

Момчето внимателно завинти рамките и здраво закрепил камъка на мястото му.

— Bravo! — похвали го Мелъри. — Дай сега да вържа това чудо на главата ти.

Тя нагласи кожените връзки и ги върза здраво. Джерард трябваше да примижава, за да вижда както трябва, но камъкът вече беше много по-стабилен.

— Вземи и това — Мелъри му подаде една сабя. Беше тренировъчна, върхът ѝ не беше остър и той не знаеше дали ще му свърши работа.

Трябваше час по-скоро да намерят Саймън!

Все пак, друго беше да се чувства въоръжен. Джерард напъха справочника в раницата, провери още веднъж връзките на монокъла и като държеше сабята пред себе си, започна да се спуска по склона на хълма към притъмняващата гора.

Трябваше час по-скоро да намерят Саймън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД И МЕЛЪРИ ОТКРИВАТ МНОГО НЕЩА, НО НЕ И ОНОВА, КОЕТО ТЪРСЯТ

Когато навлязоха сред дърветата, Джерард усети лек хлад. Въздухът тук беше различен, наситен с миризмата на растения и влажна земя. Цареше зловещ полумрак. Двамата с Мелъри си пробиваха път сред плетеници от бодливи храсталаци и високи дървета с клони, натезжали от паразитните стъбла и големите кълба на имела.

*Въздухът тук беше различен. Над главите им
остро и тревожно гравеше някаква птица.*

Над главите им грачеше някаква птица. Крещеше остро, тревожно, сякаш предупреждаваше някого, че в гората влизат неприятели. Бодливи клонки ги удряха безмилостно през лицата. Земята под краката им беше влажна и хлъзгава, покрита с мъх. В далечината ромонеше вода.

Чу се свистене. Бърза кафява сянка прелетя между дърветата и на най-ниския клон на отсрещното дърво кацна бухал. Бухалът изви глава към тях, после заби клюн в мишлето, което държеше между ноктите си...

Мелъри си проби път през голяма туфа бодливи храсталаци и Джерард я последва. По косата и дрехите му се полепиха безброй бодливи топчици. След малко заобиколиха гниеция ствол на паднало дърво, което гъмжеше от големи черни мравки.

— Ето оттук! — Мелъри кимна към един счупен клон и посочи изпомачканите стъбла на група папрати. — Минали са оттук.

Следата от изпочупени клони и смачкани треви скоро ги изведе до буен поток. Гората беше станала по-гъста и по-тъмна, огласяха я зловещи тайнствени звуци. Внезапно ги връхлетя рояк комари. Насекомите засвириха в ушите им, повъртяха се, нахапаха ги, после отлетяха към другия бряг на потока.

— Е, какво ще правим сега? — попита Мелъри. — Виждаш ли нещо?

Джерард се взря през камъка и поклати глава.

— Не, няма никой. Предлагам да вървим край потока. Рано или късно следата ще се появи отново.

Двамата тръгнаха по брега през гъстата гора.

— Мелъри, спри! — прошепна внезапно Джерард и се взря в един огромен дъб. На клоните му бяха накацали малки зелени и кафяви същества. Крилата им приличаха на листа, но лицата им бяха като на хора. Вместо коса на главите им растяха треви и цветя.

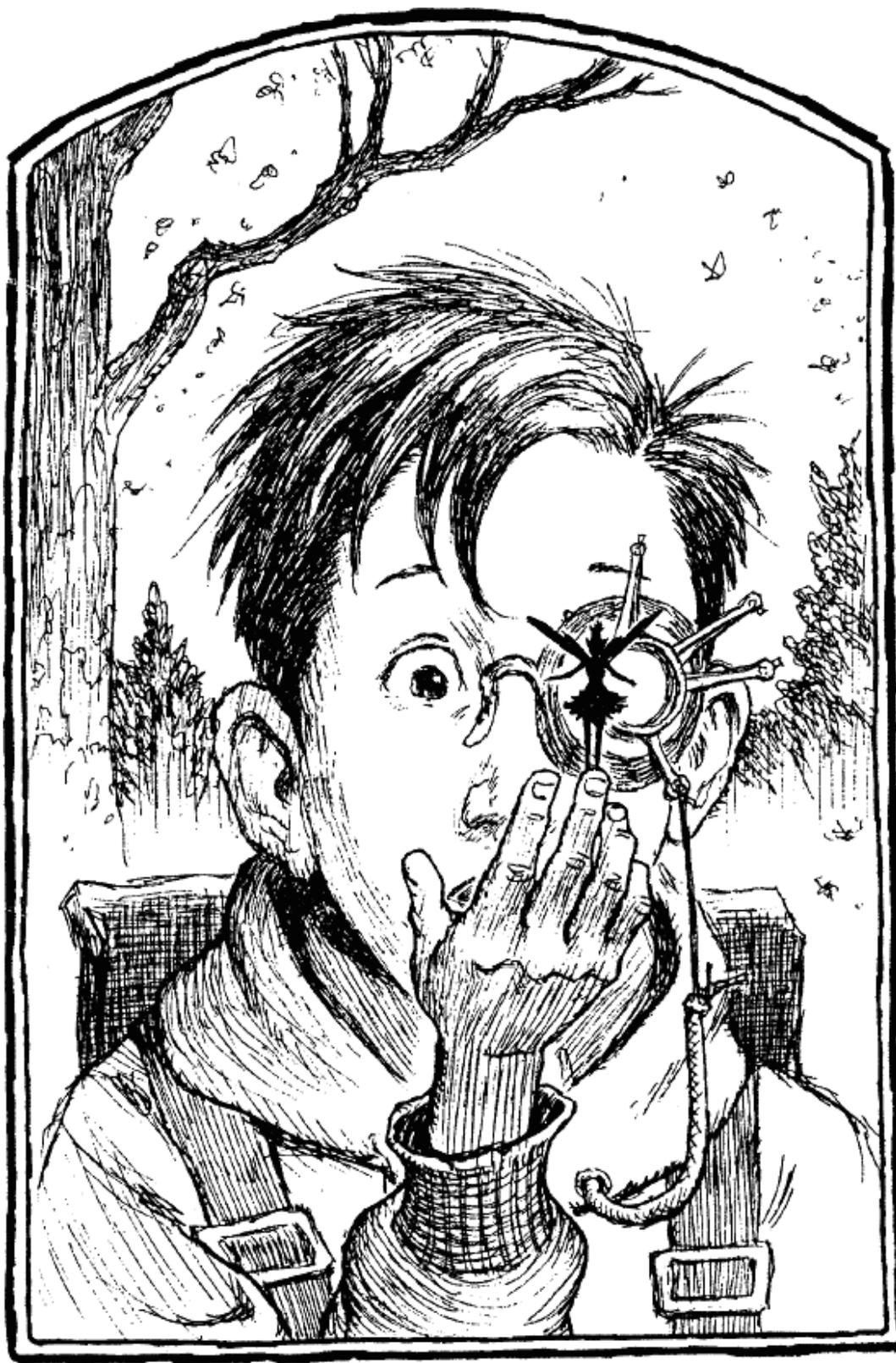
— Какво има? — Мелъри вдигна шпагата си и отстъпи две крачки назад.

— Струва ми се, че... Струва ми се, че виждам елфи.

— Не знам какво виждаш, но си се облецил като глупак... Изплаши ме.

— Те са просто... Невероятни са! — На Джерард му беше трудно да обясни на сестра си.

Едно от малките същества литна към него, той протегна длан и с почуда видя как съществото каца на пръста му. Малката горска феичка примигна и го загледа с черните си очи, а крачетата ѝ загъделичкаха дланта му.

*Джерард с почуда видя
как съществото кацна на пръста му.*

— Джерард, какво правиш? — дръпна го нетърпеливо Мелъри.

От звука на гласа ѝ феичката подскочи, излетя, направи няколко кръга във въздуха и изчезна сред листака над главите им.

Слънчевите петна, които просветваха тук-там между дърветата, придобиха оранжев оттенък. В далечината потокът се разширяваше и минаваше под развалините на стар каменен мост.

Когато доближиха моста, Джерард усети как кожата му настръхва, макар че наоколо нямаше и следа от гоблини. Тук потокът ставаше много широк, повече от седем-осем метра. Водата по средата беше по-тъмна, сигурно защото там бе много дълбоко.

Внезапно прозвуча далечен писък — сякаш някой стържеше метал в друг метал. Мелъри спря, погледна към отсрещния бряг на потока и се ослуша.

— Чу ли това?

— Мислиш ли, че може да е Саймън? — попита Джерард. Надяваше се да не е. Не звучеше като писък на човек.

— Не знам — ослуша се отново Мелъри. — Но каквото и да е, знам, че е свързано с гоблините. Да тръгваме! — и тя пое в посоката на звука.

— Не влизай във водата, Мелъри! — опита се да я спре Джерард. — Дълбоко е!

— Не ставай бебе! — сопна се Мелъри и нагази в потока. Направи две големи крачки и след това внезапно потъна, сякаш бе скочила от ръба на висока скала. Тъмнозелената вода се затвори над главата ѝ.

Джерард се втурна напред. Хвърли сабята на брега и започна да претърсва леденостудената вода. Малко след това сестра му успя да изскочи на повърхността. Улови се за ръката му, като плюеше и кашляше. Джерард започна да я тегли към брега. Беше изминал половината разстояние, когато зад гърба им водата заклокочи и започна да се надига.

Първо се появи нещо като хълм, покрит с мъхове. След това щръкна глава, тъмнозелена, като гнили водорасли, с малки черни очи, с изкривен възлест нос, който приличаше на коренище. От устата на страшилището стърчаха изпочупени гнили зъби.

Чудовището протегна ръка към тях. Пръстите му бяха дълги, криви, с черни нокти, покрити с лигава слуз.

То протегна ръка към тях, пръстите му бяха криви, дълги, с черни нокти, покрити с лигава слуз. Джерард усети ужасната смрад от дъното на дълбокия вир — воня на гниещи листа и стара, много стара мазна тиня.

Той изпищя. Мозъкът му спря да работи. Вцепени се от ужас, не можеше даже да помръдне.

Мелъри успя да се измъкне сама до брега и погледна назад.

— Какво има? Какво виждаш? Нещо страшно ли? — попита тя.

Гласът ѝ стресна Джерард. Той излезе от вцепенението си и вдървено направи няколко крачки, като влачеше и Мелъри.

— Трол! — изхриптя той. — Бягай!

Чудовището се хвърли към тях. Дългите му пръсти задраскаха през тревата съвсем близо до мястото, където стояха Джерард и Мелъри, после изрева дрезгаво и спря.

Джерард се огледа, но не можа да разбере какво се е случило.

Тролът пак тръгна към тях, но отскочи, когато един от дългите му пръсти попадна в лъч слънчева светлина. Залюля се и изрева.

— Слънцето! — сети се Джерард. — Слънцето изгаря кожата му.
— След малко слънцето ще залезе. Няма време, да бягаме! —
подкани го Мелъри.

— Ча-а-а-акайте! — прошепна чудовището. Гласът му беше тих. Жълтите му очи ги гледаха втренчено. — Върне-е-ете сеее! Ииимама нещо за ваа-а-ас! — и тролът протегна към тях ръка със затворена длан, сякаш наистина стискаше нещо в нея.

— Хайде, Джерард! Да вървим! — помоли отново Мелъри. — С кого говориш? Не виждам никого...

— Виждаш ли си брат ми? — извика Джерард на трола.

— Мо-о-оже биииии! Чух нещо преди извееестно врееееееме. Някой пищеееше, ала беше свеетло, много свеетло, за да поглее-е-една...

— Сигурно Саймън е пищял. Накъде тръгнаха?

Главата се люшна към останките на моста, след това отново се обърна към Джерард.

— Елааа по-блиииииизо и ще ти каааажа...

Джерард отстъпи назад.

— В никакъв случай!

— Елааа понеее да си взееееемеш сааааабята... — посочи тролът.

Сабята лежеше на брега, където я бе хвърлил Джерард. Той погледна към сестра си. Тя също беше без сабя. Сигурно я беше изпуснала на дъното на дълбокия вир.

Мелъри пристъпи напред.

— Трябва да вземем сабята. Това е единственото ни оръжие.

— Ела-а-а-ате и я вземееееете. Ако ииискате, аз ще затвооооря очи, за да не сеее страхуууувате — и тролът закри очи с огромната си ръка.

Мелъри хвърли поглед към сабята, която лежеше в калта.

Джерард видя как очите ѝ се изпълниха с решителност и изтръпна. Сестра му май наистина мислеше да вземе сабята.

— Спри! — изсъска Джерард. — Ти дори не виждаш с кого си имаш работа. Да вървим!

— Но сабята...

Джерард свали монокъла и го вдигна към очите ѝ. Мелъри пребледня, когато видя огромния трол. Той надничаше между

закривените си пръсти, с които се предпазваше от слънцето и я дебнеше със злите си очи. Само няколко петна слънчева светлина все още го задържаха във водата, но и те бързо потъмняваха.

— Да вървим... — обърна се Мелъри към брат си.

— Не-е-е-е-е... — извика тролът. — Върниии сеее... Дааже ще се объърна. Ще брояя до десееет. Давам ти шааанс. Върниии сеее!

* * *

Джерард и Мелъри затичаха през гората и спряха, едва когато намериха малка полянка, огряна от лъчите на слънцето. Облегнаха се на дебелия ствол на стар дъб и си поеха дъх. Мелъри трепереше. Джерард не знаеше дали трепери, защото е мокра, или трепери заради трола. Той свали якето си и ѝ го подаде.

— Свършено е с нас — каза Мелъри, като тракаше със зъби. — Ние сме с голи ръце. Нямаме никакво оръжие.

— Знаем поне, че гоблините не са могли да преминат потока — успокои я Джерард, докато се мъчеше отново да закрепим монокъла. — Тролът със сигурност щеше да ги хване.

— Но звукът идваше от другата страна на потока! — извика отчаяно Мелъри и така изрита едно дърво, че обели кора от ствола му.

Изведнъж Джерард усети миризма на изгоряло. Беше едва доловима, но му напомни миризмата на опърлена коса.

— Мирише ли ти на нещо? — попита той.

— Да. Миризмата идва от онази посока...

Двамата се втурнаха през храстите, без да обръщат внимание на клоните и трънаците. От драскотините по лицата им потече кръв, ръкавът на Мелъри се закачи за един клон, платът се раздра.

— Виж това! — рязко спря Мелъри, наведе се и вдигна една кафява обувка.

— На Саймън е! — ахна Джерард.

— И без да ми казваш, виждам, че е на Саймън — изсъска Мелъри и обърна обувката, за да разгледа подметката. Нямаше никакви следи, нищо особено, с изключение на калта.

Мелъри се наведе и вдигна една кафява обувка.

— Нали не мислиш, че Саймън е... — Джерард не можеше да довърши изречението.

— Не, не мисля! — отсече Мелъри и мушна обувката в джоба на своя суичър.

Джерард кимна неуверено. Всъщност се остави да бъде убеден, че Саймън е добре. Дърветата пред тях станаха по-редки и след малко двамата излязоха на шосето.

Черната асфалтова лента се виеше към хоризонта. Зад него слънцето залязваше в пурпурночервени и оранжеви пламъци, а в далечината край една отбивка на пътя група гоблини се бяха скупчили покрай голям огън.

ГЛАВА ПЕТА

В КОЯТО СТАВА ЯСНО КАКВА Е СЪДБАТА НА ИЗЧЕЗНАЛАТА КОТКА ТИБС

Като се прикриваха зад стволовете и притичваха от дърво на дърво, Джерард и Мелъри приближиха огъня на гоблините. По земята наоколо се търкаляха стъкла и раздробени кости, а високо сред клоните на дърветата висяха кафези. Едни бяха изплетени от клони на бодливи храсти, други — от усукани стари найлонови торби, трети бяха сковани криво-ляво от летви и от какви ли не боклуци. Смачкани консервни кутии висяха от клоните, вятърът ги полюшваше, удряше ги една в друга и те прозвънваха злоещо.

Сред клоните на дърветата висяха кафези и смачкани консервни кутии. Вятърът ги полюшваше и те прозвъняваха злобещо.

Около огъня седяха десет гоблина, а в пламъците се печеше на шиш едно почерняло тяло, което твърде много приличаше на котка. От време на време някой от гоблините ставаше, надвесваше се над шиша, близваше препеченото, за да го опита, завърташе шиша, обръщаше котката и излайваше високо. След него започваха да скимтят, да лаят и да вият и останалите гоблини.

*Одери ги! Изпечи ги!
И на шиша завърти ги!*

Двама от тях започнаха да пеят. Като чу песента им, Джерард се разтрепери:

*„Фигуроче, Фигуруче!
Грабвай котка, грабвай куче!
Одери ги! Изпечи ги!
И на шиша завърти ги!
Фигуроче, Фигуруче!“*

По шосето, сякаш в друг свят, профучаваха коли. Кой знае, може би точно в този момент и майка му прелита в колата си край тях, помисли си Джерард.

— Колко са? — тихо попита Мелъри и взе един голям клон.

— Десет — отвърна Джерард. — Не виждам обаче Саймън. Трябва да е в някой от онези кафези.

— Сигурен ли си? — Мелъри се втренчи в групата на гоблините. — Я ми дай този камък, с който гледаш...

— Не сега! — прошепна Джерард.

Бавно и предпазливо двамата започнаха да се промъкват между дърветата с кафезите. Търсеха голям кафез, в който гоблините може би бяха затворили Саймън. Пред тях някой изпищя — пронизително и високо. Мелъри и Саймън залегнаха и запълзяха към края на гората.

Край пътя, зад бивака на гоблините, лежеше необикновено животно с глава на орел и тяло на лъв. Беше едро, по-голямо от лек автомобил, но се беше свило на кълбо. Хълбокът му беше облян в кръв.

— Какво виждаш? — попита нетърпеливо Мелъри.

— Грифин — прошепна Джерард. — Ранен е.

— Какво е това грифин?

— Ъ-ъ-ъ... Нещо като птица, като... Всъщност няма значение, просто стой далече от него.

Мелъри се отдръпна навътре в гората.

— Виж тези кафези. Мисля, че трябва да ги огледаме по-внимателно.

Джерард погледна нагоре. Някои от по-високите кафези бяха доста големи. Стори му се, че в единия вижда човешка фигура.

Саймън!

— Ще се кача на дървото — реши той.

— Добре — съгласи се Мелъри, — но по-бързо. Не се бави, моля те!

Джерард напъха крака си в една малка вдлъбнатина в ствола на дървото, после се вдигна на мускули до първото разклонение. Изкатери се още по-високо и започна да пълзи по клона, на който бяха окачени малките кафези. Беше преценил, че ако се изправи на този клон, ще може да надникне в окачените по-нависоко кафези. Докато напредваше по клона, Джерард не можа да се въздържа и погледна надолу. В по-ниските кафези бяха затворени катерички, котки и птици. Някои яростно драскаха с нокти или гризяха пръчките на своя затвор, други изобщо не мърдаха. В няколко клетки се търкаляха само кости. Тези клетки бяха настлани с листа, които подозрително приличаха на отровен бръшлян.

— Хей, сладурчета! Насам!

Този глас така изненада Джерард, че той почти изпусна клона, за който се държеше. Гласът идваше от една от големите клетки.

— Кой си ти? — прошепна Джерард.

— Хогскуил. Защо не вземеш да ми отвориш вратата?

Джерард приближи и видя Хогскуил. Имаше лице на гоблин, но беше със зелени котешки очи. Носеше дрехи, а зъбите му не бяха нито стъклени, нито метални, по-скоро приличаха на бебешки зъби...

— Може да изгнеш в тази клетка, но няма да те пусна! Нямам никакво намерение да ти отворям! — отвърна Джерард.

— Не ме ядосвай, глупако! Ако се развикам, тези приятели веднага ще дотичат и ще те направят на кайма.

— Хващам се на бас, че ти постоянно крещиш и те не обръщат никакво внимание на нито една твоя думица.

— *Хей! Погледнете!* — провикна се Хогскуил.

Джерард сграбчи ръба на клетката и я дръпна към себе си. Хогскуил млъкна. Гоблините под тях се блъскаха, късаха и лапах мръвки от изпечената котка, без да подозират, че над главите им Хогскуил изнудва Джерард да го освободи.

— Шъ-ът, тихо! Успокой се! — прошепна Джерард.

— Добре. Но ме пусни! — настояваше гоблинът.

— Първо трябва да намеря брат си. Ще те пусна, когато ми кажеш къде е.

— Подъл кретен! Това няма да стане! Няма да си отворя устата! Смятай, че съм ням! Пусни ме, защото започвам да викам!

— Джерард! — Гласът на Саймън долетя от една клетка, окачена на клона малко по-нататък. — Аз съм тук! Тук съм! Ето ме! Насам!

— Саймън! Идвам! — Джерард светкавично се обърна по посока на гласа.

— Отваряй тази врата или ще викам! — заплаши отново гоблинът.

Джерард се ядоса.

— Няма да викаш. Ако викаш, те ще ме хванат и няма да има кой да те пусне. Първо ще освободя брат си, после ще се върна за тебе.

Гоблинът млъкна и Джерард с облекчение запълзя към Саймън.

Саймън беше натикан в клетка, доста малка за неговия ръст. Коленете му опираха в брадичката, а пръстите на краката му стърчаха извън клетката, кожата му беше изранена от тръните, от които беше изплетена.

– Саймън, добре ли си? Идвам! – прошепна Джерафд
и бързо запъзля по клона към брат си.

— Добре ли си? Всичко ще е наред. — Джерард извади джобното си ножче и разсече дивите лози, преплетени около пръчките на клетката.

— Добре съм. — Гласът на Саймън трепереше, макар и едва доловимо.

Джерард искаше да го попита дали е намерил Тибс, но се страхуваше от отговора.

— Съжалявам! — каза искрено той. — Трябваше да ти помогна да потърсиш котката.

— Няма нищо — отвърна Саймън, докато се промъкваше през тесния отвор, който Джерард успя да направи. — Трябва обаче да ти кажа, че...

— Тъпаци! Простаци! Ей, момче, престани да плямпаш! Измъкни ме оттук! — закрещя гоблинът.

— Да вървим, обещах му да го освободя — подкани Джерард брат си.

Саймън запълзя след него по клона към клетката на Хогскуил и попита:

— Кой е този? Кой е затворен в тази клетка?

— Някакъв гоблин.

— Гоблин ли? — ахна Саймън. — И ти искаш да го пуснеш? Да не си полудял?

— Вие какво се помайвате бе? Тиквеници! Какво още искате? Ако искате, ще ви обещаю да ви плюя в очите — предложи Хогскуил.

— Страхотно! — потръпна Саймън от отвращение. — Благодаря, няма нужда!

— Тикви! Тутманици! Това ще ви даде Зрението! Ето! — Хогскуил извади от джоба си мръсна кърпа и се изплю върху нея. — Така, сега разтъркайте плюнката по очите си.

Джерард се поколеба. Можеше ли да има доверие на гоблин? Той се замисли. Все пак, ако Хогскуил му стори нещо лошо, ще си остане завинаги в клетката. Саймън никога няма да освободи гоблин... Хогскуил знаеше това и май не го мамеше.

Джерард свали камъка и разтърка очите си с мръсния парцал. Засмъдя го.

— Ама че гадост! — потръпна отново Саймън. — Гнусна гнусотия!

Джерард премигна и погледна към гоблините край огъня. Виждаше ги, макар че беше без камъка.

— Саймън, това нещо действа!

Саймън погледна с недоверие парцала, но все пак разтри очи с плюнката на гоблина.

— А сега ме пуснете! — изписка Хогскуил. — Сключихме сделка и аз изпълних, каквото обещах. Ваш ред е да изпълните вашето обещание.

— Първо ще ни кажеш защо си тук и тогава ще те пусна — заяви Джерард. Вярно, гоблинът им даде кърпата, но това можеше да е някакъв номер.

— Пъзльо! — изсъска презрително Хогскуил. — Страхливец! Тук съм, защото пуснах една от котките. Аз обичам котките, но не само защото са вкусни. А че са вкусни, вкусни са, това си е самата истина. Но те имат едни такива очи... Страхотни очи, които ужасно приличат на моите. Да не говорим, че котката, дето я пуснах, беше слаба като щека. По нея нямаше грам месо. И толкова сладко скимтеше... — Гоблинът загледа унесено, после изведнъж се стресна и погледна Джерард. — Тук съм заради тая котка. Е, стига сте го усуквали. Пускайте ме!

— Ами зъбите ти? Да не би да ядеш бебета? — попита Джерард, защото историята, която гоблинът разказа, не му се стори особено убедителна.

— Какво е това? Разпит ли? — настръхна Хогскуил. — Започвам да викам.

— Вече те пускам — успокои го Джерард и започна да разсича заплетените възли, в които беше омотана клетката. — Но преди това искам да ми кажеш откъде имаш тези зъби.

— Нали знаеш, че когато им падне млечен зъб, децата го оставят под възглавницата.

— И ти крадеш млечните зъби на децата?

— Ъ-ъ-ъ... Ти не си ли чувал приказката, че през нощта идва Зъбната фея и взема изпод възглавницата на децата млечните им зъби? Как мислиш, тя ли ги взема или такива като мен?

Известно време Джерард се чудеше какво да каже, но накрая нищо не каза. Той разсичаше последния възел, когато грифинът започна да пици пронизително. Около него стягаха обръч четири гоблина, които носеха заострени колове. Раненото животно едва се надигаше, но когато гоблините приближиха, то се озъби и се опита да им нанесе удар. Острата като ножица човка се затвори около ръката на единия гоблин и почти я откъсна. Раненият гоблин заскимтя, а през това време друг заби кола в гърба на грифина. Останалите нададоха победоносен вик.

— Но какво правят те? — прошепна Джерард.

— А ти какво мислиш, че правят? — отвърна Хогскуил. — Чакат го да умре.

— Те го убиват — обади се Саймън с прегракнал глас.

Докато гледаше ужасния спектакъл, очите му станаха огромни. Едва сега Джерард си даде сметка, че брат му вижда всичко това, всички тези същества, за пръв път. Саймън изведнъж сграбчи листа и клонки от дървото, на което седяха и ги запокити по гоблините.

— Саймън, спри! — извика Джерард.

— Оставете го на мира, нищожества гадни! — крещеше Саймън.
— *Оставете го на мира!*

Всички гоблини вдигнаха глави към тях. В тъмнината млечнобелите им очи изглеждаха призрачни.

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД Е ПРИНУДЕН ДА НАПРАВИ ТРУДЕН ИЗБОР

— Пускайте ме! — изкрещя Хогскуил.

Джерард излезе от вцепенението и бързо разсече последния възел.

Хогскуил започна да танцува върху клона, без да му пука за гоблините, които със злобен вой свиваха обръча около дървото.

Джерард се огледа за някакво оръжие, но нямаше нищо друго освен джобното ножче. Саймън започна да чупи още клони, а Хогскуил бягаше, подскачайки от дърво на дърво като маймуна. Джерард и брат му бяха попаднали в капан, изоставени на волята на съдбата. Слезеха ли долу, гоблините щяха да се нахвърлят и да ги разкъсат. Освен това някъде долу, в мрака, Мелъри беше сама и безпомощна, все едно че беше сляпа. Единствената ѝ защита беше червеният цвят на суичъра.

— Какво ще стане с животните в клетките? — попита Саймън.

— Нямаме никакво време за тях!

— Хей, посерковци! — изкрещя отнякъде Хогскуил.

Джерард се обърна по посока на гласа, но Хогскуил не викаше на тях. Той танцуваше около огъня и тъпчеше в устата си голямо парче от печената котка.

— Глупаци! Тъпаци! Грозници! Тиквеници! Кретени! Изроди! — крещеше гоблинът, после вдигна крак и се изпика в огъня, от който се издигнаха зелени пламъци.

*Хогскиул вдигна крак и се извика в огъня.
От него мигом изригнаха зелени пламъци.*

Гоблините зарязаха дървото със Саймън и Джерард и тръгнаха към Хогскуил.

— Слизай! — викна Джерард на брат си. — Веднага!

Саймън започна да се спуска възможно най-бързо и когато се озова достатъчно ниско, скочи. Призема се с глухо тупване, а до него се изтърколи Джерард.

Мелъри се спусна да ги прегърне, без да пуска пръчката, която държеше.

— Чух, че гоблините приближават, но не мога да видя нищо — оплака се тя.

— Вземи това — подаде ѝ камъка Джерард.

— Не, не, той ти трябва — отказа Мелъри.

— Вземи го веднага! — кипна Джерард.

Изненадващо бе, но опърничавата Мелъри се подчини и безмълвно върза монокъла с камъка на главата си. След това бръкна в джоба на суичъра, извади обувката и я подаде на Саймън.

Тръгнаха през гората, но Джерард постоянно се обръщаше назад. Видя, че гоблините обграждат Хогскуил така, както преди малко бяха обградили грифина. Не можеха да го изоставят в лапите им!

— Хей! — извика му Джерард. — Тук! Насам!

Гоблините се обърнаха и като видяха трите деца, тръгнаха към тях.

Джерард, Мелъри и Саймън побягнаха.

— Да не си полудял? — изкрещя Мелъри.

— Той ни помагаше! — извика в отговор Джерард. Не беше сигурен дали сестра му го разбра, защото се задъхваше и думите му едва се чуваха.

— Къде отиваме? — изпъхтя Саймън.

— Към потока — отвърна Джерард.

Той мислеше бързо, по-бързо от всякога досега. Тролът беше единственият шанс за спасение. Джерард беше сигурен, че за него не е никакъв проблем да спре десет гоблина. Не беше сигурен обаче дали те самите ще успеят да избегнат ужасните му нокти.

— Не можем да минем през потока! — възпротиви се Мелъри.

Джерард не ѝ обърна внимание. Ако успееш да прескочат потока, щяха да се спасят — гоблините все още бяха доста далече зад

тях, нямаше да видят какво ги чака и щяха да връхлетят право в ноктите на трола.

Наближаваха. Джерард мерна потока пред себе си, но разрушеният мост все още беше далеч. Точно тогава видя нещо, което смрази кръвта му. Тролът беше излязъл от водата и стоеше на брега. Очите и зъбите му блестяха на лунната светлина.

Тролът ги чакаше на брега.

— Какъъъвв късмееееет! — проточи тролът и протегна дългите си ръце към децата.

— Спри! Почакай! — извика умолително Джерард.

Чудовищното същество пристъпи към тях. Зловеща усмивка откри кривите му гнили зъби. Ясно, нямаше намерение нито да спре, нито да чака.

— Почакай — повтори Джерард. — Не чуваш ли нещо? Това са гоблини. Десет дебели гоблини. Имат много повече месо от три кльоцави деца.

Чудовището се поколеба. В справочника пишеше, че тролите не са особено умни. Джерард се надяваше, че това е самата истина.

— Ако се върнеш във водата, ще доведем дебелите гоблини право при тебе. Обещавам ти! — започна той да увещава трола.

Жълтите очи на чудовището светнаха лакомо.

— Добрееее. Сссъглааасен съм — каза то.

— Побързай! — подкани го нетърпеливо Джерард. — Те идват.

Тролът се потопи в потока и изчезна. На повърхността на водата не остана нито една издайническа вълничка.

— Какво беше това? — попита ужасеният Саймън.

След разговора с трола Джерард трепереше, но не биваше да се бави. Нямаше никакво време за губене.

— После ще ти кажа. Сега трябва да прекосим потока през плитчината и да накараме гоблините да тръгнат през водата след нас.

— Ти си се шашнал! — възпротиви се Мелъри.

— Моля ви! Нямам време да ви обяснявам. Просто ми се доверете! — замоли се Джерард.

— Добре, да вървим — отстъпи накрая Мелъри и затича след братята си към калния бряг на потока.

В това време гоблините изскочиха измежду дърветата. Джерард, Мелъри и Саймън нагазиха във водата и заобикаляйки дълбокия вир, тръгнаха към отсрещния бряг. Ако искаха да ги настигнат, гоблините наистина трябваше да прекосят потока направо.

Джерард чу как наскочаха във водата и с бесен лай зашляпаха след тях. Миг след това лаят се превърна във вой. Джерард погледна назад и видя няколко гоблина, които гребяха лудешки и се опитваха да се доберат обратно на брега. Не успяха. С грамадните си криви пръсти

тролът ги обра от водата, стисна ги и ги повлече към своето подводно леговище. Настъпи тишина.

Джерард се опита да не поглежда повече назад. Стомахът му се сви, после сякаш се качи в гърлото му. Саймън също беше пребледнял и явно му се гадеше.

— Да си вървим у дома — тихо каза Мелъри.

Джерард кимна.

— Не можем — каза Саймън. — Какво ще стане с всички тези животни тук?

ГЛАВА СЕДМА

В КОЯТО САЙМЪН НАДМИНАВА СЕБЕ СИ И СЕ СДОБИВА С НЕОБИКНОВЕН ДОМАШЕН ЛЮБИМЕЦ

— Сигурно се шегуваш! — каза Мелъри, след като Саймън обясни какво смята да предприеме.

— Те ще загинат, ако не го направим — настояваше Саймън. — Кръвта на грифина продължава да изтича.

— Ама и грифина ли? — слиса се Джерард. Хайде, увлечението по котките го разбираше, но сега и този грифин...

— Не можем да помогнем на това нещо! — възпротиви се Мелъри. — Не сме ветеринарни лекари на чудовища.

— Трябва да опитаме! — не отстъпи Саймън.

Джерард му дължеше подкрепа. В края на краищата брат му беше преживял тези кошмари заради него. Той го беше забъркал в тази каша.

— Може да вземем от бараката старото брезентово покривало — предложи той.

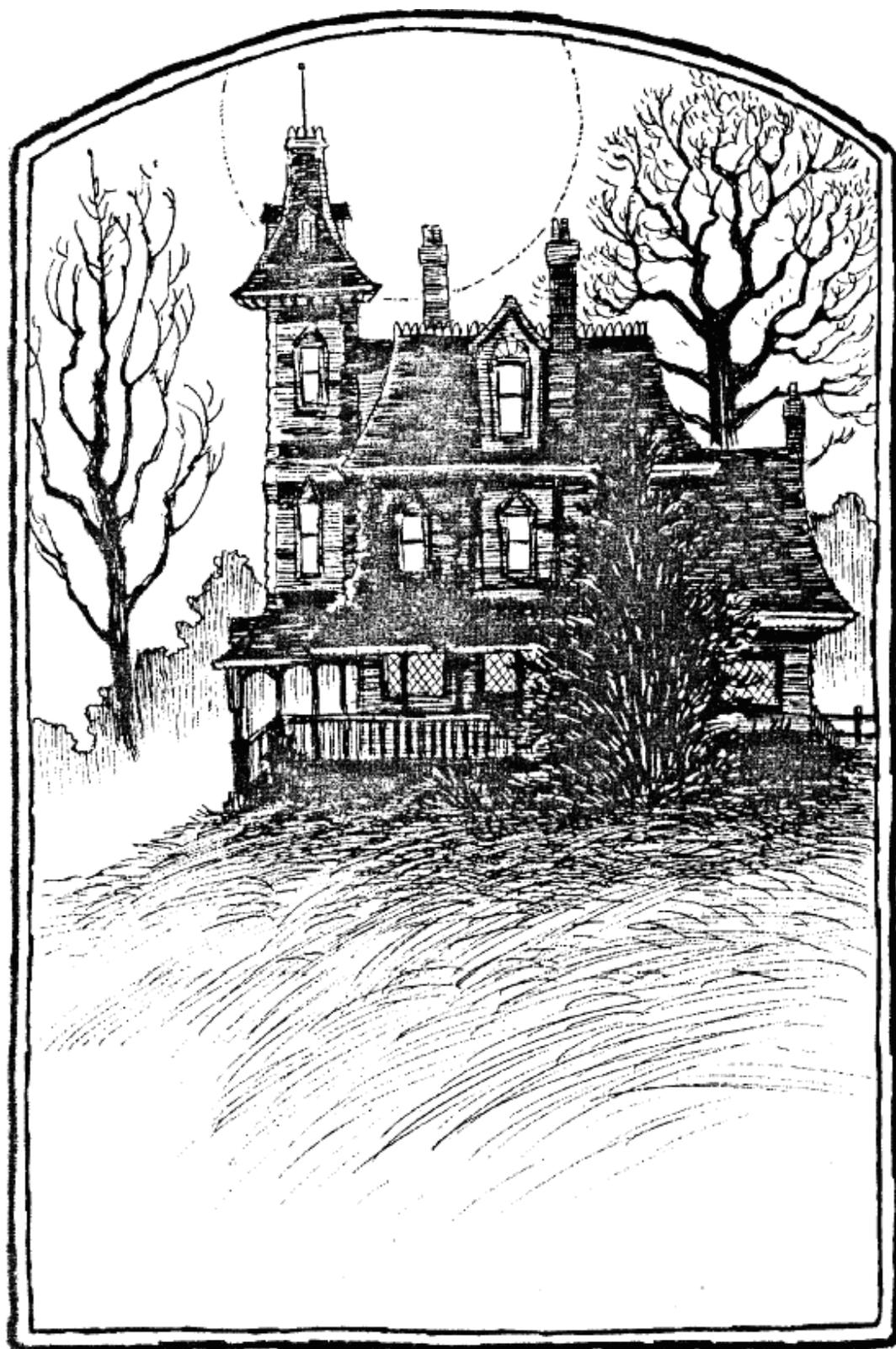
— Точно така! — веднага откликна Саймън. — Ще сложим грифина върху него и ще го завлечем до къщата. Има толкова място, ще намерим къде да го държим.

Мелъри вдигна очи към небето и въздъхна.

— А ако не ни даде да го приближим? — продължи Джерард. — Нали видя какво направи с ръката на гоблина.

— Хайде, Джерард, стига сме мислили! — замоли се Саймън. — Ако бях по-силен, щях да го тегля сам. Но не съм.

— Добре, да действаме! — съгласи се Мелъри. — Само че да сме наясно — аз няма да стоя откъм главата му.

На небето грееше пълна луна.

Тримата тръгнаха към къщата. На небето грееше пълна луна. Тя осветяваше ясно пътя им, но въпреки това бяха много предпазливи. Когато стигнаха края на ливадата, Джерард видя, че прозорците на къщата светят. Може би майка им приготвяше вечерята? Или се обаждаше в полицията? На Джерард ужасно му се прииска да влезе, да прегърне майка си и да я успокои, че всички са добре, но не посмя.

— Джерард, хайде! — Саймън беше отворил вратата на бараката и Мелъри се опитваше да смъкне брезентовото покривало от старата карета.

— Хей, вижте това! — Саймън взе от един рафт джобно фенерче и натисна копчето. За щастие фенерчето не светна.

— Сигурно батериите са свършили — прошепна Джерард. — А ти внимавай какво правиш! Може да ни открият по светлината.

— Престанете да си играете! — ядоса се Мелъри. — Искате да ни хванат ли?

Тръгнаха обратно към гората, влачейки след себе си брезентовото покривало. Придвижваха се бавно, освен това загубиха много време, за да спорят кой е най-късият път. Джерард подскачаше при всеки шум. Дори крякането на жабите му се струваше загадъчно и зловещо. Какво още се крие там, в тъмнината на нощта? Може би нещо много по-лошо от гоблините и тролите?

Най-после стигнаха отново до лагера на гоблините. Когато доближиха, Джерард се изненада — край огъня седеше Хогскуил. Доогризваше някакви кости, и когато доближиха, се оригна доволно.

— Виждам, че си сит и щастлив, а? — каза Джерард.

— Така ли се говори на някой, дето е спасил скапаните ви кожи?

Джерард кипна и се нахвърли да се нахвърли върху Хогскуил — заради него гоблините за малко щяха да ги убият, но Мелъри сграбчи ръката му и го дръпна.

— Помогни на Саймън за животните, а аз ще следя този гоблин — каза тя.

— Аз не съм гоблин — сопна се обидено Хогскуил. — Аз съм хобгоблин.

Саймън и Джерард се покатериха по дърветата и освободиха животните от клетките. Те веднага се втурнаха да бягат из клоните или наскачаха на земята. Страхуваха се от момчетата толкова, колкото и от

гоблините. Едно малко котенце се сви в дъното на кафеза и жално замаяка. Беше толкова ужасено, че не искаше да мръдне от мястото си. Джерард го взе и го мушна в раницата, за да не го остави в лапите на гоблините. От Тибс нямаше и следа.

Саймън настоя да задържат котето, но не вместо грифина, а заедно с него. На Джерард му се стори, че когато видя малкото пухкаво коте, Хогскуил се размекна. Но кой знае, погледът му светна особено.

Щом клетките се изпразниха, трите деца и хобгоблинът тръгнаха към грифина. Той ги гледаше злобно и щом приближиха, показва остриите си нокти.

Мелъри пушна своя край на брезентовото платнище.

— Ранените животни понякога са агресивни... — каза тя.

— Понякога обаче не са — прекъсна я Саймън и продължи да върви към грифина, разтворил ръце като за прегръдка. — Понякога просто те оставят да се грижиш за тях. Така стана с един болен плъх, който намерих на улицата. Ухапа ме чак когато оздравя.

— Трябва да си съвсем чалнат, за да се тикаш в лапите на ранен грифин — изкиска се Хогскуил, извади от джоба си една кост, счупи я и започна да смуче костния мозък. — Не искате ли, докато се занимавате с грифина, аз да поддържа котето?

— А ти не искаш ли да последваш приятелчетата си на дъното на потока? — озъби му се Мелъри.

Джерард се усмихна. Беше хубаво Мелъри да е на твоя страна. Той се сети нещо и се обърна към Хогскуил:

— След като си толкова щедър, няма ли да дадеш малко плюнка на сестра ми?

— Какво!? — кипна Мелъри. — Много си мил, Джерард, но нямам нужда от такава щедрост.

— Чакай, чакай, Мелъри... Тази плюнка ти дава достъп до Зрението. Защо не? Щом водата, в която са се къпали феи става за Зрението, защо да не става и плюнката.

— Искам да ти кажа, че и двете са ми еднакво гнусни...

— Моля да не се изразявате така за моята плюнка! — Хогскуил очевидно се опитваше да изглежда обиден, но не беше особено убедителен, защото в същото време ближеше някаква кост.

— Хайде, Мел, стегни се. Не можеш постоянно да развързваш и да връзваш този камък на главата си.

— Гнус ме е! Не мога! — отвърна тя. — А пък и вие дори не знаете колко трае действието на тази плюнка.

Джерард не се беше сетил да помисли за това. Обърна се към Хогскуил.

— Ще трае, докато някой не извади очите ви — отвърна невъзмутимо хобгоблинът.

— Това е страхотно! — възкликна Джерард. — Чу ли, Мелъри? Мелъри въздъхна.

— Е, добре. Май нямам избор.

Тя коленичи и свали монокъла. Хогскуил плю в очите ѝ с огромно удоволствие. Мелъри потръпна.

Джерард се огледа и забеляза, че Саймън вече е при грифина. Беше клекнал до него и му шепнеше нещо.

— Здравей, грифин! — говореше тихо Саймън. — Няма да те нараня. Само ще ти помогнем да оздравееш. Хайде, не бъди лош.

Грифинът изписука като чайник с вряща вода. Саймън леко погали перата му.

— Разпънеше брезента — прошепна Саймън. — По-бързо!

Грифинът се надигна леко и отвори човка, но милувките на Саймън като че ли го успокоиха и той отново отпусна глава.

Децата развиха брезента.

Сега Саймън коленичи до главата на грифина и зашепна тихо и успокоително. Грифинът слушаше и от време на време перата му настръхваха, сякаш шепотът на Саймън го гъделичкаше.

Мелъри се примъкна откъм едната му страна и леко хвана предните му лапи. Джерард хвана гърба му.

— Едно, две, три! — прошепнаха тримата и изтърколиха грифина на брезента.

Той изкряска от болка и размаха крака, но вече беше на платнището.

Вдигнаха го криво-ляво и го понесоха към бараката за каретите. Грифинът беше по-лек, отколкото Джерард очакваше. Саймън предположи, че костите му са кухи като на птиците.

– Няма да те нараним! Само ще ти
помогнем да оздравееш.

— До скоро, тиквеници! — извика Хогскуил след тях.

— Ще се видим — отвърна Джерард.

Почти му се щеше хобгоблинът да дойде с тях. Мелъри пък изсумтя от отвращение.

Грифинът не се радваше на пътуването. Не можеха да носят платнището достатъчно високо и то често се удряше в буците пръст и се закачваше по хрусталаците. Грифинът писукаше, кряскаше и размахваше здравото си крило. Налагаше се да спират, докато Саймън го успокои. После отново го помъкваша. Бяха на края на силите си и това влачене започна да им се струва безкрайно.

Най-после стигнаха до бараката за каретите. Отвориха двойните врати отзад и вмъкнаха грифина в едно от отделенията за коне. Той се отпусна изтощено върху купчина стара слама, а Саймън коленичи и започна да почиства раните му на светлината на луната. Джерард взе една кофа, напълни я с вода от маркуча и даде на грифина да пие. Той го погледна признателно и започна да лочи на големи глътки.

Даже Мелъри се разнежи. Тя намери едно проядено от молци одеяло и го метна върху раненото животно. Превързано и отпуснато, то изглеждаше почти опитомено. Умираще за сън.

Макар че според Джерард беше истинска лудост да доведат грифина тук, той си призна, че започва да изпитва привързаност към него. Във всеки случай, по-голяма, отколкото към Хогскуил.

*Грифинът погледна признателно Джерард
и започна да лочи на големи глътки водата от кофата.*

* * *

Беше много късно през нощта, когато Джерард, Саймън и Мелъри се прокраднаха в къщата. Мелъри още бе мокра от падането в потока, дрехите на Саймън висяха раздрани на парцали. По панталоните на Джерард имаше петна от трева, а от преследването през гората ръкавите на ризата му се бяха скъсали. Книгата и монокълтът обаче все още бяха у тях. Саймън носеше котенцето и всички до един бяха живи. От гледна точка на Джерард това беше огромен успех.

Когато влязоха, майка им говореше по телефона. Сълзите се бяха размазали по лицето ѝ.

— Те се върнаха! — заекна тя и затвори телефона. Погледна ги за миг и се развика. — Къде бяхте? Часът е един! Как може да си толкова безотговорна? — Тя насочи обвинително пръст към Мелъри.

Мелъри погледна Джерард. Саймън също вдигна глава към него и притисна котето до гърдите си. Джерард внезапно осъзна, че и двамата чакат той да измисли някакво извинение.

— Ъ-ъ-ъ... — започна Джерард.

Саймън му хвърли окуражаваща усмивка.

— Ами... на дървото имаше едно коте. Това коте. — Джерард показва котенцето в ръцете на Саймън. — И тогава... ъ-ъ-ъ... Саймън се покатери на дървото, но котето се изплаши и се изкачи по-високо. Саймън се заклеци. А аз изтичах в къщи и извиках Мелъри.

— Аз пък се опитах да се покатеря до Саймън — включи се Мелъри в лъжата.

— Точно така — продължи Джерард. — Мелъри се покатери след Саймън. После котето скочи на друго дърво, Саймън го последва, но клонът се счупи и Саймън падна в потока.

— Така ли? А защо дрехите му не са мокри? — озадачи се майка му.

— Джерард иска да каже, че аз паднах в потока — намеси се Мелъри.

— И че не аз паднах, а моята обувка падна и се намокри — допълни и Саймън.

— Аха... — кимна Джерард. — После Саймън хвана котето, но трябваше да слезе от дървото, без котето да го изподраска.

— Затова се забавих — обясни Саймън. — Отне ми известно време.

Майка им задиша тежко, изглежда Джерард по много, много особен начин, но запази самообладание и не се разкрещя.

— И тримата сте наказани до края на месеца — тихо каза тя. — Никакво излизане навън и никакви пазарлъци повече. Ясно ли е?

Джерард отвори уста, за да възрази, но не можа да измисли какво да каже. Когато тръгнаха по стълбите към спалните си, той прошепна:

— Май наговорих големи небивалици...

— Всъщност нямаше друг избор — обади се Мелъри. — Не можем да ѝ разкажем какво се случи в действителност.

— А откъде всъщност се появиха тези гоблини? — попита Джерард. — Така и не разбрахме какво искат.

— Искат книгата — каза Саймън. — Мислеха, че книгата е в мене.

— Но как са разбрали, че сме я намерили?

— Може би Малчо им е казал? — предположи Мелъри.

Джерард поклати глава.

— Не. Не е той. Той не искаше да се замесваме в никакви истории с тази книга.

— Добре, тогава кой?

— Може би някой е наблюдавал къщата и е чакал да намерим книгата, за да ни я вземе.

— Някой или нещо — обади се изплашено Саймън.

— Но защо? — запита Джерард по-високо, отколкото би му се искало. — Какво толкова важно има в тази книга? Искам да кажа... Могат ли гоблините изобщо да четат?

Саймън сви рамене.

— Не знам. Те не казаха защо искат книгата. Просто я искаха.

— Малчо беше прав... — каза Джерард и отвори вратата на стаята, в която спяха двамата със Саймън.

Леглото на Саймън беше оправено прилежно, чаршафите бяха опънати, а възглавницата — бухнала.

Но леглото на Джерард беше в ужасно състояние. Изтърбушеният дюшек се търкаляше на пода, а наоколо беше осеяно с перушина и раздърпани конци. Чаршафите бяха раздрани на ивици.

— Малчо! — възкликна Джерард. — Това е работа на Малчо.

— Казах ти! — обади се Мелъри. — Казах ти, че не трябва да му вземаш виждащия камък.

ЗА ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ...

Роден е през 1969 г. От малък е покорен от света на фантастиката. Странното, причудливото, свръхестественото разпалва въображението му. Израства в Южна Флорида сред палми и целогодишен слънчев пек. С удоволствие лудува, колекционира насекоми, плува под вода и нощува на къмпинг под открито небе, но в същото време много обича да чете и да рисува.

Учи в художествено училище, после завършва институт по изящни изкуства. Седем години илюстрира фентъзи, а след това — книги за деца. През 2000 г. осъществява детската си мечта — сам да напише и да илюстрира книга. През 2003 г. получава отличието на „Ню Йорк Таймс“ за бестселър на автор илюстратор.

Живее в Амхърст заедно със своята съпруга Анжела и с любимото си куче — мопсът Гоблин.

... и за холи блек

Холи Блек е родена през 1971 г. Детството си прекарва в стара викторианска къща в Ню Джърси. Расте щастливо, обградена с обич. С по-малката ѝ сестра Хейли обикалят мрачните тайнствени кътчета на къщата, играят на вълшебници и вещици, бъркат билкови отвари и отглеждат няколко плъха за домашни любимци. В този период си създава нездравословния навик да чете до 2–3 часа през нощта. Майка ѝ е художничка и подхранва въображението ѝ с порядъчен брой книги за призраци и духове, които определят по-късните ѝ интереси и занимания.

Нищо чудно, че първата ѝ книга — „Титбе: Една съвременна вълшебна приказка“ е оригинален поглед към света на фантастичните същества. Романът е публикуван през есента на 2002 г. Получава блестящи отзиви, а Асоциацията на библиотеките в САЩ го обявява за най-добра детско-юношеска книга на годината.

Днес Холи Блек живее в Уест Лонг Бранч заедно със съпруга си Тео и забележителна менажерия. Тя е страстна колекционерка на редки

фолклорни издания, на кукли на призраци и чудовища и на зашеметяваща колекция от шапки.

Тони и Холи денонощно са засипани от неприятности, тъй като сърдити гоблини и елфи им пречат да разказват за тях. Те обаче се отбраняват смело и продължат да описват удивителната история на Мелъри, Саймън и Джерард Грейс.

Облак черен
скри луната.
Някой дебне
в тъмнината.
Сянка мина...
Екна вик,
в къщата
на Спайдъруик!

Чети напътието но на своя отговорност!

*Сред листата и тревите
дух невидим тайно скита.
Билки бърка, съска, бае
и беди вещае...*

*Кой владее над гората?
Ще спаси ли той децата?*

*Отговорите търси
в книга номер три!*

ТАЙНАТА НА ЛУСИНДА
Книга трета от пет

Издание:

Холи Блек, Тони ди Терлизи. Виждащият камък

ИК „Фют“, София, 2004

Редактор: Илияна Владимирова

ISBN: 954-625-325-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.